

Egy mexikói gitár

(*A Mexican Guitar*)

Színészek sokszínű szólamban, és apácák,
azok a huncut kampány-menedzserek,
kirívó színekben jártak fel-alá a *campón*,
amikor Jane-nel elhadartunk egy vörös *fandangót*.

Egy felhő Jane szoknyáját az arcomba vetette,
és a környékbeli fiúk elé olyan látvány tárult,
ami nem jár egyszerű halandónak. Arab nappalok.
Műgyémánt sarkait összeütötte. Csipkepanoráma.

Kiáltozásunk kidöntött egypár pálmafát,
és a tátongó ég megémelyült a balgaságunktól,
micsoda lilán ragyogó rüsztyök és ez a gyorsaság!
és irigység harapott az északi katonákba.

Tolakodó, elképesztő megfontoltság. Violet
bekandikált, ezüstös bizsu csüngött rajta,
egy kiéhezett filmsztár kísérte, beau idéál!
és a bús balladát, az *Anne the Stripet* dúdolta.

„Add vissza a bundámat,” kiáltotta Violet.
„És ne játszd nekem a hőst, Bostonból jöttem.”
Jane-nel elajultunk. Micsoda miszteriőzike!
Lefagyott a fandango az ajkunkról.

Egész este mogyorókrémet ettünk hagymával,
beszélgettünk, bánatosan, filmekről és filmgyártásról,
és arról, hogy haldoklik a balett. Fájt a lábunk.
Violet felsírt: mindent az utolsó pillanatra időzít.

Alvás a szárny felett

(Sleeping on the Wing)

Talán valami nagy szomorúságot akarunk elkerülni, –
ahogy egy barokk darabban a hős felkiált: „Aludj!
Ó, aludj hosszan és békésen, hogy feledj!” –
amikor magasan a parttalan város felett repülünk,
ahogy a járdáról felröppen egy galamb az ég felé,
ha egy autó dudál vagy becsapnak egy ajtót,
az álmok ajtaját, az élet tarka szerelmekben és
ezer nyelven, ezer szép hazugságban megy tovább.

A félelem is mélyre zuhan, mint egy cementeszsák, te
az Óceán felett szállsz. Hol van Spanyolország? Hol van
a... ki is? A polgárháborút nem azért vívták, hogy
a rabszolgákat felszabadítsák? Egy hirtelen turbulencia
emlékeztet a gravitációra és az emberi szeretetre.
Itt vannak az istenek, töprengenek és tétovák.
Lehet, hogy a tehetetlenség felszabadít?
Nem ébreszt fel többé egy arc szomorú küzdelme?
csak átutazol valami személytelen, hatalmas téren,
kívül vagy örökre, semmi sem kötelez.

A szem álomba fordul, mintha a szél görgetné,
a szemhéj enyhén kinyílik, verdes, mint egy szárny.
A világ jéghegy, mennyi minden láthatatlan! Egykor
is, de így, innen is, csak a forma látszik, és talán
az is alszik. A szeretett halott arcvonásai jégbe
vésve, szobrász vagy, aki térről és
sebességről álmodik, csak a te kezéd tehette ezt.
A kíváncsiság, a vágy szenvedélyes keze. Halott
vagy alszik? Elég sebesen suhansz? Lebuksz
és lemondasz mindenről, amit magadévá tettél,
szárnyalásod királyságáról, mert fel kell ébredned,
és melegségedet a szeretett képbe kell lehelned,
akár meghalt, akár csak eltűnik, ahogy
a tér is eltűnik, és vele az egyediséged.

Grace-nek, egy buli után

(*For Grace, After a Party*)

Nem mindig tudod, mit érzek.
Tegnap este a meleg, tavaszi fuvallatban,
amikor dühös tirádát árasztottam egy
érdektelen

akárkire, a szeretet gerjesztett fel,
amit irántad érzek,

hát nem furcsa? egy
idegenekkel teli szobában
a legnagyobb gyengédség is
vonaglik és üvöltést forral. Nyújtsd ki a kezedet,
nem került

hirtelen az éjjeliszekrényedre
egy hamutál? És valaki, akit szeretsz, belép
a szobába és megkérdezi

milyen tojást kérsz
reggelire?

De mire elkészül, már megint
rántotta lesz, az idő viszont továbbra is meleg.

Gerevich András fordításai

Frank O'Hara (1926 Baltimore, USA – 1966 Fire Island, New York, USA): amerikai költő, a Museum of Modern Art kurátora. A New York School nevű informális ösztönművészeti mozgalom egyik legismertebb alakja, olyan költők mellett, mint John Ashbery és Kenneth Koch. Költészetének három fő ihletforrása New York mindennapjai, az európai avantgárd költészet és az LMBT szubkultúra. Magyar kötete *Töprengések vészhelyzetben* címmel jelenik meg a Magvető kiadó gondozásában, Gerevich András és Krusovszky Dénes fordításában.

Gerevich András (1976, Budapest): költő, író, műfordító, a Budapesti Metropolitan Egyetemen tanára. Utolsó kötete 2014-ben *Tizenhat naplemnete* címmel a Kalligram Kiadó gondozásában látott napvilágot, szintén itt jelent meg 2010-ben *Hűlt hely* címmel Seamus Heaney válogatott verseinek fordításkötete, melynek egyik szerkesztője és fordítója.